

Duett af Naturens Røst.

Dorval.

*Poco
Largo.*

Om din stol - te Tin - ding søe - ver U - vind paa sin mør - fe Skye, La - sten

Andantino.

fræk sin Pau - de hæ - ver, Dyd og Ven - skab næg - tes Iye! Dyd og Ven - skab næg - tes Iye!

Clair.

Grem - med i de sto - re Stæ - der, Dyd - den glad i Hjt - ten boer, her, blant Jern - heds

Dorval.

re - ne Sø - der, Ven - skabs æd - le Spi - re groer. No - sen paa den Un - ges Kin - der hyl - der U - skylds gla - de Vaar.

Clair. Dorval. Clair.

Selv-graae Af-ling ro-lig min-der gavnsfuld J-dreets sound-re Nar. El-skovs Daand ei Stolthed bry-der, sig-net er hver

Dorval. Clair.

Fa-ders Navn! og en el-sket Af-kom ny-der Glæ-dens Tyl-de i hans Favu, Glæ-dens Tyl-de

i hans Favu! Fra dit høi-e Him-mel-sæ-de skue Al-go-de til os

Fra dit høi-e Him-mel-sæ-de skue Al-go-de til os

pp *f* *mf*

ned! løs vor Kum-mers tun-ge Kjæ-de! thi din Jord er skabt til Glæ de, og din lov er Kjær-lig-

ned! løs vor Kum-mers tun-ge Kjæ-de! thi din Jord er skabt til Glæ de, og din lov er Kjær-lig-

hed, og din lov er Kjær-lig-hed! løs vor Kum-mers tun-ge Kjæ-de! løs vor

hed, og din lov er Kjær-lig-hed! løs vor Kum-mers tun-ge Kjæ-de! løs vor

Kum-mers tun-ge Kjæ-del thi din Jord er skabt til Glæ de, og din lov er Kjær-lig-

Kum-mers tun-ge Kjæ-del thi din Jord er skabt til Glæ de, og din lov er Kjær-lig-

cresc. *poco f.*

hed, er Kjær - lig - hed, er Kjær - lig - hed, din Lov

hed, er Kjær - lig - hed, er Kjær - lig - hed, din Lov

f *p* *f* *p* *f*

er Kjær - lig - hed!

er Kjær - lig - hed!

Buggevisse af samme.

Andante grazioso.

Emi - len - de i Sov - nens Ar - me

p

hvi - ler U - skyld sø - de - lig, mens, for - fulgt af Skjæb - nens Har - me, sorg - fuld Mo - der

vug - ger dig. Bar - ners Glæ - de, Ros - ens Vaar, ha - stig, som en Drom for - gaer.

smorzando

Smilende i Søvnens Arme
 Hviler Uskyld sødelig,
 Mens, forfulgt af Skæbnens Harme,
 Sorgfuld Moder vugger dig.
 Barnets Glæde, Rosens Vaar,
 Hastig; som en Drom forgaaer.

Uden Sands for Hvets Moje,
 Jordens Fald du rolig seer,
 I dit tillidsfulde Øje
 Glædens milde Billed leer.
 Sov min Son! din Glædes Vaar
 Snart, sein Rosens Liv forgaaer.

Om din Vugge er der Øde,
 Den maae bette om et Øje,
 Dine Dages Morgenrøde
 Hylles i en rædsom Skye.
 Sov min Son! sov sødelig!
 Vær i Dromme lykkelig!

Romance af Naturens Røst.

Andantino.

Hr. Phil-lip var mæg-tig og stam-me-de ned, ved a-de-lig Byrd og i li-ge-ste Led, fra gam-le Ka-sti-li-ens

Hel-te. Hans Dat-ter Frue Mec-tild var nu-dig og skøn, hun hav-de en Ven, som hun el-sked' i Søn; thi Fa-be-rens Bre-de det

gjeld-te. I Kors-tog jeg dra-ger, saa Is-de hans Ord: kun æ-del-ste Rid-der, han fryg-te-lig foer, dig Is-ser jom-fru-e-ligt

Del-te. mf

I Kamp mod de Wantroe, den Ridder drog ud,
 Ung Riccard i Søndom omfavner sin Brud,
 Men faae vare Glædernes Dage.
 Paa Vinger sloi Rhytet til Jerico hen,
 Herr Phillip han harnes, og byder en Svend
 Frue Mectild af Borgen at jage.
 Ung Riccard maae flygte fra veespændte Biv,
 Det vared ej længe, saa endtes hans Liv,
 Hentæret af Kummer og Plage.

Men Karene rinde, der rinde vel fem,
 De Riddermænd hige til Fædrenehjem,
 Hvor Wenner og Hustruer boede.
 Til Kadix det stænder med søjelig Wind,
 I Land sat Herr Phillip med Haand under Kind,
 Han mindes Frue Mectild, den gode.
 Ved Midnat han hører, da alting var tyst,
 En jamrende Stemme ... et rallende Dyrst,
 Herr Phillip blev ilde tilmode.

Han aabner nu Døren, og giver et Skrig...
 En Yngling i Laarer ved Moderens Lig
 Tilkuffed' skjon Mectild's Dje.
 Nu smelter hans Brede, nu slukkes hans Harm,
 Han trykker den Spæde til kummerfuld Barm,
 Forbarne dig Gud i det Høje!
 Ved liget han segner, og beder en Bøn:
 Jeg dræbte din Moder, tilgiv mig min Søn!
 Christ hjælpe os dette at døje!